

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobců: **a) L. T., b) nezl. L.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2012, č.j. OAM-140/ZA-ZA06-ZA05-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 13. 6. 2012, č.j. OAM-140/ZA-ZA06-ZA05-2012 byla zamítnuta žádost žalobců označených a) a b) o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

V zákonem stanovené lhůtě podala žalobkyně jménem svým i svého nezletilého dítěte proti tomuto rozhodnutí žalobu, vytkla, že správní orgán pochybil, neboť ve smyslu ust. § 3

zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, nezajistil si dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci a nesprávně tak posoudil žádost o mezinárodní ochranu. Dále namítli, že rozhodnutí správního orgánu nevyplyvá ze zjištěných podkladů, tj. chybí zde logické vazby mezi rozhodnutím a podklady pro ně.

Namítla, že žalovaný nesprávně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany nezletilému synovi podle ust. § 14a zákona o azylu. Je toho názoru, že důvodem pro udělení doplňkové ochrany má být nemožnost získání občanství Ukrajiny a následně i cestovního dokladu občana Ukrajiny pro jejího nezletilého syna. V rodném listu dítěte není uvedeno jméno dítěte, nezletilý syn vystupuje i v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany jako osoba s nezjištěným jménem. Její manžel T. L. je státním občanem Polska, není s ním v kontaktu od roku 2008, nemůže být proto zapsán do rodného listu dítěte jako otec, ač není otcem biologickým. Jako osobě, která nemá křestní jméno, synovi nemůže být vydán žádný doklad, nemůže požádat pro něj ani o občanství Ukrajiny a nemůže mu následně být vydán cestovní doklad občana Ukrajiny.

Ve vztahu k možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu správní orgán údajně zvážil případné potíže jejího nezletilého syna při integraci ve vlasti a shledal, že s ohledem na jeho nízký věk jsou těžkosti s jeho začleněním v zemi původu vyloučeny.

S ohledem na uváděné skutečnosti navrhla, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 7. 8. 2012 sdělil, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by ona a její syn mohli být vystaveni pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že jim hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Důvody, kvůli kterým jmenovaná žádá o udělení mezinárodní ochrany pro sebe a svého syna nijak nesouvisí s jejich rasovou národností, pohlavím, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině či se zastáváním určitých politických názorů. K námitkám vzneseným v žalobě uvedl, že tyto považuje za důvodné. Žalobkyni byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedla všechny důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádá, své důvody i vypsala ve vlastnoručně psaném vyjádření, pohovor s ní byl proveden zcela v souladu se zákonem, jmenovaná nechtěla na závěr nic dodat ani doplnit žádné dokumenty či jiné materiály. Jmenovaná v průběhu správního řízení zmiňovala obavy z existenčních problémů na Ukrajině a rovněž ze špatného zacházení manžela, který jí stále volá z Polska. O nemožnosti získání občanství Ukrajiny a cestovního dokladu pro syna se v průběhu celého řízení před správním orgánem nezmínila. Naopak v průběhu řízení, při podání žádosti i v čestném prohlášení prohlásila syna za státního příslušníka Ukrajiny. Oproti žalobě, kde uvádí, že se svým manželem není v kontaktu od roku 2008, v průběhu správního řízení tvrdila, že jí neustále telefonuje, naposledy týden před jejím příchodem do Zastávky.

Žalovaný měl za to, že respektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, neměl ani důvod ani možnost žalobě vznesená tvrzení vyvracet. Vzhledem k tomu, že žaloba nijak nezpochybňuje správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí, vyslovil názor, že žaloba je nedůvodná, proto navrhl, aby v plném rozsahu byla zamítnuta.

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního v platném znění, soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2, věta první s.ř.s.).

Pokud jde o žalobní body vytýkající žalovanému porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., § 50 odst. 4 citovaného zákona, dále i to, že správní orgán si nezajistil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu nevyplyvá ze zjištěných podkladů, soud nemůže žalobě přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobkyni byl poskytnut dostatečný prostor, aby jménem svým i svého nezletilého dítěte uvedla vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídala v rámci pohovoru jí byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jehož rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobkyní jménem jejím i jejího dítěte. S ohledem na její tvrzení bylo dostačující, když žalovaný při svém rozhodování vyšel ze skutečností jí uvedených a nebylo nutné opatřovat další podklady pro rozhodnutí. V postupu žalovaného tedy neshledal soud žádné pochybení. Žalovaný své rozhodnutí dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobkyně, relevantní z hlediska použitých ustanovení zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žalobu zamítl podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a proč neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně jménem svým a svého nezletilého podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 5. 2012. Uvedla, že je vdaná, manžel je polské národnosti, žije v Polsku. V České republice pobývá od roku 2008. Na Ukrajině žila do roku 2008 v Kaluši. K důvodům opuštění vlasti sdělila, že je na Ukrajině těžký život, nemohla si tam vydělat moc peněz. Manžel, který žije v Polsku, o narození syna neví. Je křesťan, nechce ji povolit rozvod. Starší syn a dcera žijí na Ukrajině u žadatelčiny matky. Návrat na Ukrajinu si nedovede představit, obává se těžkého života a neví, jak by to tam se třemi dětmi sama zvládala. Následně se jmenovanou byl učiněn pohovor dne 28. 5. 2012, kdy skutečnosti uvedené do žádosti potvrdila. Uvedla dále, že se vyučila kuchařkou, povolání však nikdy nevykonávala. V roce 1995 se vdala, narodil se jí syn, v roce 1997 se rozvedla. V letech 2000 až 2004 pracovala v Polsku, kde v roce 2004 se vdala za T. L. V roce 2005 se jim narodila dcera. V roce 2008 odjela do České republiky. Vlast opustila, protože manžel si našel jinou ženu a přestal jí dávat peníze. S manželem je v častém telefonním kontaktu, neustále jí volá, nesouhlasí s rozvodem. Na Ukrajině měla potíže se uživit a problémy s manželem, s žádnými jinými problémy se nepotýkala. V České republice má vyřízení pobyt za účelem podnikání a společně chtějí se synem v České republice žít. Platnost jejího posledního pracovního víza skončilo dne 28. 2. 2012. Měla zájem vyřídit si další povolení k pobytu, nemohla však předložit pracovní smlouvu, jelikož byla gravidní a nemohla sehnat zaměstnání. Do vlasti se nechtěla vrátit ze strachu manžela, který pil, fyzicky ji napadal.

Soud se shoduje se závěrem žalovaného, že v průběhu správního řízení neuvedla skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 12, nebo že žalobkyni

i jejímu synovi by hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. V odůvodnění své žádosti o mezinárodní ochranu podpořenou i pohovorem uvedla, že se na Ukrajinu nechce vrátit, obává se těžkého života a neví, jak by se tam se třemi dětmi sama zvládala uživit. Netvrdila, že by ona i její syn mohli být vystaveni pronásledování z důvodů uplatňování politických práv a svobod, z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či se zastáváním určitých politických. Rovněž nebylo prokázáno, že by jí návratem do vlasti hrozila vážná újma (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Její obavy nebyly podloženy žádným konkrétním tvrzením, jedná se pouze o obavy teoretické. Naopak byl prokázán nesoulad jejího tvrzení v rámci správního řízení a přezkumného soudního řízení, neboť při pohovoru dne 28. 5. 2012 uvedla, že jí manžel neustále telefonuje, naposledy s ním hovořila týden před odchodem do Příjímacího střediska v Zastávce. Naproti tomu v žalobě prohlásila, že s manželem, který je státním občanem Polska není v kontaktu od roku 2008. Z výše uvedeného je zřejmo, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla především snaha vyhnout se návratu na Ukrajinu, dalším krokem pak snaha o legalizaci pobytu na území České republiky.

Soud v souladu s rozsáhlou a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. v souladu s rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz, uvádí, že: „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1990 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.“ Dále nutno poukázat i na skutečnost, že ochrana práva na soukromí život dle názoru soudu v souvislostech uváděných žalobkyní není řešitelná za pomoci zákona o azylu. Nebylo zjištěno, že by žalobkyně v případě návratu do vlasti spolu s nezletilým synem mohla být ohrožena vážnou újmu, nic tedy jí nebrání tomu, aby právo na soukromí život realizovala v zemi původu. Nelze se ztotožnit s jejím názorem, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, že nezajistil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, že správní orgán nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci a nesprávně posoudil žádost o mezinárodní ochranu. Soud musel přisvědčit argumentaci žalovaného, že náležitě posoudil skutkový stav věci, neshledal však důvodnost aplikace jiného ustanovení než ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu vzhledem k obsahu a rozsahu žalobních námitek. Ačkoliv žalovaný má povinnost posoudit žádost žadatelky o azyl z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany (viz usnesení rozšířeného senátu NSS, č.j. 5 Azs 6/2010-107), neznamená to, že by v situaci, kdy žadatelka žádný azylově relevantní důvod ve své žádosti ani při provedeném pohovoru netvrdila, žalovanému vznikala povinnost domýšlet právní relevantní důvody pro udělení azylu žadatelkou neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Žalovaný tak správně dospěl k závěru, že žalobkyně jménem svým a svého syna v průběhu správního řízení neuvedla žádný z azylově relevantních důvodů.

Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že učiněný právní názor žalovaného byl podložen řádně zjištěným skutkovým stavem, nedošlo k porušení v žalobě označených jednotlivých ustanovení správního řádu, žalovaný vycházel z dostatečně relevantních zpráv, které objektivně posuzovaly všechny rozhodné skutečnosti. Soud proto uzavírá, že žalovaný se plně v intencích žalobních bodů vypořádal s tvrzeními potížemi žalobkyně. Za daného stavu proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu

nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci označení písmenem a) a b) ve věci úspěch neměli, neměli proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Rozsudek nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.). Proti rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě 2 týdnů ode dne doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, prostřednictvím Krajského soudu v Brně, ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2, § 106 odst. 2 s.ř.s.).

V Brně dne 25. října 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová